

2. Veľkonočná nedeľa - Božie milosrdenstvo, 24.4.2022

Pondelok	25/4			
sv.Marek, evanjelista				
Utorok	26/4			
Féria				
Streda	27/4			
Féria				
Štvrtok	28/4			
Féria, sv.Ludovít Grignon				
Piatok	29/4			
sv.Katarína Sienska				
sviatok				
Sobota	30/4			
Féria				
Nedeľa	1/5	Senné	10.30	zdr.B.p. Anna Sentivanová, živ.jub
3. veľkonočná nedeľa		Jastrabie	9.15	+Ján Hamar, 1.výr.
		Palín	8.00	+Ján a Zuzana Jurkovi

Oznamy: - Plnomocné odpustky na Nedeľu Božieho milosrdenstva: Každý, kto si v tento deň uctí obraz Božieho milosrdenstva a pomodlí sa Otče náš, Verím v Boha a vzdych "Milosrdný Ježišu, dôverujem v teba", môže získať úplne odpustky pre seba alebo pre duše v očistci.

- Vo Veľkonočnom období, ktoré trvá 50 dní (do Sviatku Zoslania Ducha Svätého), sa namiesto modlitby Anjel Pána modlíme *Raduj sa nebies Kráľovná*.

- 29.4.2022 v piatok **príprava na sviatosť birmovania** nebude.

- počas celého mesiaca majú sú májové mariánske pobožnosti. Ak je sv.omša, začne sa májovou pobožnosťou, ak nie je, pobožnosť o 18.00 hod.

- na budúcu nedeľu je prvá nedeľa v mesiaci a v nedeľu bude výmena tajomstiev sv.ruženca.

Milodary na kostol: zvonček 17.4.2022: Senné 256.95, Jastrabie 157.70, Palín 125.60. zvonček 18.4.2022: Senné: 88.42, Jastrabie 96.61, Palín 84.20.

na kostol v Palíne: 50€.

Boží hrob: Senné: 223.90, Jastrabie 39€, Palín .

Pán Boh zaplat' za Váš milodar a službu pre chrám a farnosť!

Farský list Senné

Rímskokatolícka Farnosť Návštevy Panny Márie

Ročník 13/2022

Posolstvo pápeža Františka Urbi et Orbi

Dni veľkonočnej oktávy sú ako jeden jediný deň, v ktorom sa predlžuje radosť zo zmŕtvychvstania. A tak evanjelium pokračuje v rozprávaní o zmŕtvychvstalom Pánovi, o jeho zjavení sa ženám, ktoré išli ku hrobu. Ježiš im ide v ústrety, pozdraví ich; potom im povie dve veci, ktoré aj nám osožia, keď ich prijmem ako veľkonočný dar. Dve Pánove rady, veľkonočný dar. Najprv ich posmeľuje dvoma jednoduchými slovami: «Nebojte sa». Nemajte strach. Pán vie, že strach je našim každodenným nepriateľom. Vie tiež, že naše obavy sa rodia z toho veľkého strachu, zo strachu zo smrti: zo strachu, že zomrieme, že stratíme blízkych, že budeme chorí a že už to ďalej nezvládneme... Avšak na Veľkú noc Ježiš zvíťazil nad smrťou. Nik iný nám preto nemôže presvedčivejšie povedať: „Neboj sa“, „nemaj strach“. Pán to hovorí priamo tam, pri hrobe, z ktorého vyšiel ako víťaz. Takto nás pozýva, aby sme vyšli z hrobov našich strachov, pretože naše strachy sú ako hroby, pochovávajú nás dnu. On vie, že strach sa vždy krčí pri dverách nášho srdca a že potrebujeme opakovane počuť: neboj sa, nemaj strach: vo veľkonočné ráno, ako aj v ráno každého dňa. Brat, sestra, ktorý veríš v Krista, neboj sa! „Ja“, hovorí ti Ježiš, „som za teba zakúsil smrť, vzal som na seba tvoje zlo, ťažkosti. Teraz som vzkriesený, aby som ti povedal: Som tu, s tebou, navždy. Neboj sa!“ Ako však máme bojovať so strachom?. Pomáha nám druhá vec, ktorú Ježiš hovorí ženám: «Chod'te, oznámte mojím bratom, aby šli do Galiley; tam ma uvidia». Chod'te ohlasovať. Strach nás vždy uzatvára do seba. Ježiš nás naopak podnecuje vyjsť von a poslať nás k druhým. Tu je liek. Ale ja nie som schopný! Pomyslíte však: tie ženy určite neboli najspôsobilejšie a najpripravenejšie na ohlasovanie Zmŕtvychvstalého, ale Pán na to nedbá. Záleží mu na tom, aby sme vyšli von a ohlasovali. Vyjsť von a hlásať. Pretože veľkonočnú radosť si nemožno držať pre seba. Kristova radosť silnie tým, že sa odovzdáva, znásobuje sa tým, že sa o ňu delíme. Ak sa otvoríme a budeme prinášať evanjelium, naše srdce sa rozšíri a prekoná strach. Toto je tajomstvo: ohlasovať, aby sme prekonali strach. Ohlasovanie môže naraziť na prekážku: na faloš. V skutočnosti evanjelium hovorí o akejsi „protizvesti“ o opačnom ohlasovaní a o akom? O hlásaní vojakov, ktorí strážili Ježišov hrob. Dali im «veľa peňazí», dobrú odmenu, a dostanú tieto pokyny: «Tak vravte: V noci prišli jeho učeníci, a kým sme my spali, oni ho ukradli». Spali ste? A za spánku ste videli, ako ukradli telo? Je v tom rozpor, no tomuto rozporu všetci veria, pretože ide o peniaze. Je to moc peňazí, toho druhého pána, o ktorom Ježiš hovorí, aby sme mu nikdy neslúžili. Sú tu dvaja páni: Boh a peniaze. Nikdy neslúžiť peniazom! To je to

klamstvo, tá logika zatajovania, ktorá je v protiklade s hlásaním pravdy. Je to pripomienka aj pre nás: faloš, v slovách i v živote, znečisťuje ohlasovanie, kazí vnútro, vedie späť do hrobu. Faloš nás vedie späť, privádza nás práve k smrti, do hrobu. Zmŕtvychvstalý Pán nás chce naopak vyviesť z hrobov falošnosti a závislosti. Pri zmŕtvychvstalom Pánovi je tento ďalší „boh“: bôžik peňazí, ktorý všetko špiní, všetko ničí, zatvára dvere k spásu. A to všade: v každodennom živote je pokušenie uctievať tohto bôžika peňazí. Právom sa pohoršujeme, keď prostredníctvom informácií odhaľujeme lži a klamstvá v živote ľudí a v spoločnosti. Pomenujme však aj faľse, ktoré máme vo našom vnútri! A postavme tieto naše temnoty, túto našu falošnosť pred svetlo vzkrieseného Ježiša. On chce vyniesť na svetlo ukryté veci, aby nás urobil priehľadnými a žiarivými svedkami radosti evanjelia, pravdy, ktorá nás vyslobodzuje. Nech nám Mária, Matka zmŕtvychvstalého Pána, pomôže zvíťaziť nad strachmi a nech nám daruje nadšenie pre pravdu.

Katechéza o starobe: Cti si otca a matku: láska k prežitému životu

vstúpime do témy krehkosti veku staroby, ktorý je osobitne poznačený zakusovaním dezorientácie a sklúčenosti, strácania a opustenosti, sklamaní a pochybností. Prirodzene, pociťovanie našej krehkosti tvárou v tvár dramatickým, niekedy tragickým, životným situáciám sa môže vyskytnúť v ktoromkoľvek období života. V staršom veku však môžu vyvolávať menej výrazný dojem a vytvárať u iných istý druh prehliadania, či až oštary. Koľkokrát sme začuli alebo si pomysleli: „Starí ľudia sú na obtiaž“. Povedali sme to, pomysleli sme si to... Vážnejšie rany v detstve a mladosti oprávnené vzbudzujú pocit nespravodlivosti a vzbury, silu reagovať a bojovať. Naopak, rany veku staroby, a to aj tie vážne, nevyhnutne sprevádza pocit, že život si napokon neprotirečí, pretože už bol prežitý. A tak sa nám starí ľudia tak trochu vzdávajú aj od našej skúsenosti: chceme si od nich držať odstup. V bežnej ľudskej skúsenosti je láska zostupná: k tomu, čo sme si už prežili sa nevracia s rovnakou silou, s akou sa vlieva do života, ktorý je ešte pred nami. Nezištnosť lásky sa prejavuje aj v tomto: rodičia to vedia odjakživa, seniori sa tomu učia zakrátko. Napriek tomu nám Božie zjavenie vytvára cestu k inému odvdáčeniu sa za lásku: je to cesta úcty k tým, ktorí nás predišli. Cesta úcty k tým, ktorí nás predišli, sa začína tu: úctou k starším. Táto osobitná láska, ktorá si dláždí cestu v podobe úcty, teda súčasne nehy a rešpektu, voči starším ľuďom, je spečatená Božím prikázáním. «Cti si otca a matku» je slávnostný záväzok, prvý z „druhej tabule“ Desatora. Nejde tu len o vlastného otca a matku. Ide o generáciu, ktorá nás predchádza, o predchádzajúce generácie, ktorých odchod môže byť aj pomalý a predĺžený, čím sa vytvára čas a priestor pre dlhodobé spolužitie s ostatnými vekovými kategóriami života. Inými slovami, ide o starobu života. Úcta je dobré slovo na zarámčovanie tejto oblasti spätného preukazovania lásky, ktoré sa týka starších ľudí. Znamená to, že my, ktorí sme prijali lásku od rodičov a starých rodičov, teraz im túto lásku vraciame ako starším ľuďom, starým rodičom. Dnes sme nanovo objavili pojem „dôstojnosť“ na označenie hodnoty rešpektu a starostlivosti o život každého. Dôstojnosť sa tu v podstate rovná úcte: ctiť si otca a matku, ctiť si starých ľudí, je uznaním dôstojnosti, ktorú majú. Samotnej starostlivosti o chorých, poskytnutiu opory tým, ktorí nie sú sebestační, zaisteniu obživy, môže chýbať úcta. Úcta chýba, keď sa vysoký stupeň dôverylosti premietne nie do jemnosti a lásky, nežnosti a rešpektu, ale zmení sa na hrubosť a

tyranizovanie. Keď sa slabosť vyčíta a dokonca trestá, akoby to bola chyba. Keď sa zmätenosť a dezorientácia stanú príležitosťou na výsmech a agresiu. Môže sa to stať aj v domácnosti, v domovoch dôchodcov, ako aj na úradoch alebo vo verejnom priestore mesta či obce. Podporovať v mladých ľuďoch, aj nepriamo, postoj nezáujmu či dokonca pohrdania voči starším ľuďom, voči ich slabostiam a ich neistote, má za výsledok hrozné veci. Otvára to bránu nepredstaviteľným excesom. Toľkokrát premýšľame tak, že starí ľudia sú na zahodenie alebo ich my sami hádzeme medzi odpad; opovrhujeme sa starými ľuďmi a vyradujú sa zo života, odkladajúc ich nabok. Toto pohrdanie, ktoré zneuctuje starších ľudí, zneuctuje vlastne nás všetkých. Ak zneuctujem starca, zneuctujem sám seba. Starý Noe, hrdina potopy a stále pracovitý človek, leží v bezvedomí po tom, čo si priveľa vypil. Je už starý, ale prehnal to s pitím. Jeho synovia, aby ho neprebudili v rozpakoch, ho decentne prikryli so sklopeným zrakom a s veľkou úctou. Tento text je veľmi pekný a hovorí za všetko ohľadom úcty, ktorá prináleží starcovi, o zakrytí slabostí starého človeka, aby sme ho nezahanbili. Napriek všetkému materiálnemu zabezpečeniu, ktoré tie najbohatšie a najorganizovanejšie spoločnosti venujú starobe a na ktoré môžeme byť určite hrdí, sa mi zdá, že zápas za obnovenie tejto osobitnej formy lásky, ktorou je úcta, je stále krehký a nezrelý. Musíme urobiť všetko, čo je v našich silách, aby sme ju podporovali a povzbudzovali k nej, a ponúknuť lepšiu sociálnu a kultúrnu podporu tým, ktorí majú cit pre túto rozhodujúcu formu „civilizácie lásky“. Rodičia: prosím, umožnite svojim deťom, tým najmenším i tým väčším, blízkosť k starým ľuďom, vždy ich vedte ku kontaktu s nimi. A keď je starší človek chorý, trochu mimo seba, nech majú k nemu blízko: nech vedia, že je to náš najbližší pokrvný, že vďaka nemu tu teraz môžeme byť. Prosím, nedávajte preč starších ľudí. A ak nie je iná možnosť, ako ich poslať do domova dôchodcov, prosím vás, navštevujte ich a brávajte k nim deti: starí ľudia, ktorí nám otvorili dvere, sú čťou našej civilizácie. A deti na to mnohokrát zabúdajú. Toto znamená skartovať starých ľudí, zmýšľať o nich ako o odpade. Prosím vás: je to ťažký hriech. Toto je to prvé veľké prikázanie a ako jediné nám hovorí o odmene: „Cti svojho otca a svoju matku, aby si dlho žil na zemi“. Toto prikázanie ctiť si starých nám dáva požehnanie, ktoré sa prejavuje takto: „Budeš mať dlhý život“. Prosím, opatrujte si starých ľudí. A ak slabnú na myslí, aj tak si ich opatrujte, pretože sú prítomnosťou histórie, prítomnosťou mojej rodiny, a vďaka nim som tu, všetci môžeme povedať: vďaka vám, dedko a babka, som nažive. Prosím, nenechávajte ich samých. Starieť sa o starých ľudí, nie je otázka kozmetiky a plastickej chirurgie. Ide skôr o otázku cti, ktorá musí zmeniť výchovu mladých ľudí ohľadom života a jeho etáp. Láska k človeku, ktorá je nám spoločná, vrátane úcty k prežitému životu, nie je záležitosťou starých ľudí. Je to skôr ambícia, vďaka ktorej mladí ľudia, ktorí zdedia ich najlepšie vlastnosti, zažiaria. Nech nám múdrosť Božieho Ducha dá otvoriť obzor tejto ozajstnej kultúrnej revolúcie s energiou, ktorú si to vyžaduje.

Pre vnútornú potrebu Farnosti Návštevy Panny Márie, Senné.

Farár: ThDr. Stanislav Ščerba, PhD.: telefón 056/6497433; 0903907705 (mobil); Kontakt: Rímskokatolícka farnosť Návštevy Panny Márie, Senné, Kostolná 8, 072 13 Senné. Email: senne@abuke.sk, farasenne@gmail.com, www.farnostsenne.estranky.cz Náklady na tlač sú 0,10 €. číslo účtu: IBAN SK84 0900 0000 0000 9101 8635.